

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Помісну Українську
Православну Церкву!

Часопис Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 1 (134) січень 2016 р.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ

високопреосвященнішого Михаїла, митрополита Луцького і Волинського,
боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

Христос народився!
Дорогі брати і сестри!

Незважаючи на сумні події в нашій державі, коли український народ боронить цілісність та незалежність своєї Батьківщини, ми святкуємо Христове Різдво – величне торжество всього Християнства. Сталося велике чудо, во яке тисячоліттями чекали старозавітні праведники, про яке провіщали пророки. Бог явився людям во плоті: будучи Творцем світу, принизив Себе і став людиною. Величний і незбагнений Бог не тільки наблизився до людини, але і з'єднався з людською природою, щоби знищити гріх і смерть. Кожний із нас хоче жити в любові, мирі, радості й добробуті, та притому хоче жити вічно. А цього досягти неможливо, не подолавши гріх і смерть.

Син Божий прийшов на землю, аби примирити людину з Богом. Прагнення миру завжди хвилювало і хвилює все людство. Де і в Кого шукати нам цього миру? Апостол Павло говорить: Христос «є мир наш» (Еф. 2:14). Це Він, оспіваний ангелами в різдвяну ніч, приніс на землю благословенний мир для людей доброї волі.

Різдво Христове – це свято Божої любові, яке звіщає про те, що ми всі є дітьми Божими і спадкоємцями Його Небесного Царства. Бо на те став Ісус Сином Людським, щоби ми змогли стати синами Божими. Відзначаючи Різдво Христове, Церква нагадує нам про те, що Творець не залишає і тепер не залишає світ у цілому та кожну людину зокрема без Своєї любові й опіки.

Народження Сина Божого є великою і незбагненою таїною, недосяжною не тільки для людей, а й для ангелів, бо й ангели дивуються, як Невидимий став Видимим, Неосяжний став Осяжним,

Безтілесний став Тілесним (1 Тим. 3:16). Цю священну і таємничу подію Церква оспівує такими словами: «Сьогодні Христос народжується у Вифлеємі від Діви; сьогодні Безпочатковий починається і Слово втілюється, небесні сили радуються і земля з людьми веселиться; волхви дари приносять, пастухи про чудо повідають, а ми повсякчасно виголошуємо: «Слава Богові на Небі й на землі мир, над людьми Боже змилювання» (стихира свята). Хоч тайна Боготілення є недосяжною для людського розуму, але вона відкриває кожному віруючому серцю, що з нами Бог і ми з Богом. Різдво Христове наввіки з'єднало людину зі Всевишнім.

Нині Православна Церква згадує той час, коли Ісус Христос, Син Божий, народившись від Пресвятої Діви Марії, зійшов із Неба на землю для того, щоби нас возвести на Небо, щоби духовно відродити людство. Ми радіємо і торжествуємо, бо втілений Син Божий відкрив нам тайни життя світу і людини. Через Нього ми знаємо про створення світу волею всемогутнього Бога, знаємо про те, що Божественний промисел керує світом і кожною людиною, що кожен із нас має безсмертну душу, що є вічне життя, що всі люди рівні, браття між собою і діти Божі. Господь навчив нас любити одне одного.

Народжений Спаситель сповістив людству, що земне життя – це сходинка до вічного життя. Це благовістя дає натхнення людині на земні труди і допомагає їй долати життєві випробування. Віра в жертвовну любов Творця до Свого творіння, любов, що прийшла через прийняття людської плоті та хресну смерть, а також учення про Ісуса Христа, через Якого Бог наввіки з'єднався зі створеною Ним людиною і підніс її через Боготілення до стану

обоження, є найважливішою істиною православної віри, основним християнським догматом, спільним для всього християнського світу.

Незважаючи на перешкоди, наша держава поступово і впевнено прямує в Європу. Немає сумніву, що майбутнє України – в колі європейських держав. Нехай Ісус Христос, Який народився у вифлеємських яслах, благословить, щоби ця мрія незабаром здійснилась.

Улюблені в Господі брати і сестри! Вітаю вас із Різдвяними святами. Бажаю всім миру, здоров'я і Божого благословення в новому році.

Вітаю голову Волинської обласної державної адміністрації Володимира Гунчика, голову Волинської обласної ради Ігоря Палицю і весь депутатський корпус, луцького міського голову Миколу Романюка, голів районних державних адміністрацій, міських, селищних і сільських рад із Різдвяними та новорічними святами і молитовно бажаю мудрості, єдності, щирого служіння своєму народові.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа нехай буде з усіма вами. Христос народився! Славимо Його!

З ласки Божої

+ *Михайло*

митрополит Луцький і Волинський

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця популярна волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, починаючи з будь-якого місяця.

Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 88 к. (без вартості приймання передплати). Індексу поштовою каталогі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», радіопередач та інших аудіо-, відео- і текстових документів, церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslaviavolyni.org.ua

ХРОНІКА

У Володимирі-Волинському перепоховали жертв політичних репресій

19 листопада богослужіння на місцевому комунальному кладовищі очолив помічник міського декана протоієрей Юрій Бігун.

Це перепоховання 13 осіб, котрі загинули від рук НКВС у 1939–1940 роках, тіла яких було тоді скинуто у сміттєву яму.

Представники ВПБА побували на вернісажі новочасного іконопису

20 листопада ректор Волинської православної богословської академії протоієрей Володимир Вакин, проректор з науково-дослідницької роботи священник Ярослав Черенюк і студенти взяли участь у відкритті V Міжнародного пленеру іконопису та сакрального мистецтва. Захід відбувся у виставковому залі обласної організації Спільноти художників України. Мета відвідань події – ознайомлення з творами молодих художників та висловлення своєї точки зору щодо них.

У Горохові освячено пам'ятну дошку знаменитому тренерові

Це здійснив місцевий декан, настоятель храму Вознесіння Господнього протоієрей Андрій Сидор 20 листопада.

Меморіальний знак Олександрові Баламуту, заслуженому тренерові України з гандболу, розміщено на фасаді дитячо-юнацької спортивної школи його імені.

Духовенство долучилося до відзначення Дня гідності та свободи

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл, інші священнослужителі єпархії провели заупокійні літії по загиблих героях «Небесної сотні» та воїнах АТО, брали участь у святкових заходах.

20 листопада владика Михаїл, секретар вечньої ради ВПБА протоієрей Василь Лозовицький і священник Роман Мойсей (брат убитого активіста Євромайдану Василя Мойсея), настоятель парафії Великомучениці Варвари в селі Небіжка Ківерецького деканату та благовірних князів-страстотерпців Бориса і Гліба в Луцьку, побували на урочистості в облмуздрамтеатрі ім. Т. Шевченка.

21 листопада після Божественної Літургії у кафедральному соборі Святої Трійці архієрей очолив заупокійні літії перед фотостендом загиблих на Театральному майдані та, згодом, біля могили В. Мойсея на міському меморіалі.

Почалися Відправи в новому храмі Нововолинська

У церкві Архістратиґа Михаїла 21 листопада відбулась перша Божественна Літургія – на честь престольного свята. Цей величний дім Господній ще не цілком завершено, однак три інших у міському деканаті вже не вміщають усіх молільників, тож вирішено правити і в ньому.

Службу очолив декан протоієрей Стефан Фультмес. Із ним співслужили намісник монастиря Святого Миколая Чудотворця, що в с. Жидичин на Ківереччині, ігумен Константин (Марченко) та братією, священники з Луцького міського та Нововолинського благочинь, зокрема настоятель храму протоієрей Михайло Нідзельський.

У Підгайцях буде пам'ятник героям Донбаської війни

21 листопада, в день Собору Архістратиґа Михаїла та всіх небесних сил безплотних, у Свято-Михайлівській парафії с. Підгайці Луцького районного деканату після Божественної Літургії відбувся хресний хід від храму до пам'ятника односельцям, загиблим у Другій світовій війні. Тут настоятель парафії священник Іван Гурєєв та інше духовенство благочиння освятили хрест пам'яті уродженців села Мирослава Столярчук і Володимира Іщука, які загинули на Донбасі. Панотці відслужили літію по них. На місці, де поставлено хрест, буде споруджено монумент героям АТО як частину меморіального комплексу.

Владика Михаїл дав інтерв'ю з нагоди другої річниці Євромайдану

Митрополит Луцький і Волинський відповів на запитання кореспондента Волинського радіо в передачі «Видноколо», що вийшла в ефір 21 листопада.

— З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

1 січня – мученика Вонифатія

У день, коли наші співвітчизники бурхливо зустрічають Новий рік, Православна Церква шанує мученика Вонифатія – святого, якому моляться... про позбавлення від пияцтва. Дату ніхто не підлаштував: день пам'яті угодника випав на перший день року завдяки тому, що більшовики перевели країну на григоріанський календар у 1918 році.

Вонифатій жив у Римі в III столітті. Він був рабом молоді, вітряної та дуже багаті аристократки Аглаїди. Але рабство не надто обтяжувало Вонифатія, адже йому не довелось добувати мармур у запорошених каменоломнях або обливатися потом на плантаціях. Рано залишившись без батьків, легковажна господиня поклала на відданого раба всі турботи управління будинком і великими земельними володіннями. Раб-керуючий преуспішно вивіз хазяїнські справи, до того ж був молодий, гарний, і відрізнявся веселою вдачею. Чи тоді потріб-

ще одному – відсікали члени тіла, іншого надівали на кілок і, піднявши від землі, закопували кілок у землю, так що він проходив йому до шиї, в іншого кістки були зламані, в іншого – руки і ноги були відсічені, і він, подібно клубку, качався по землі, але на всіх обличчях – духовна радість, тому що, переносячи нестерпні для людини муки, вони зміцнювались благодаттю Божою...»

Нам не дано зрозуміти, що таке духовна радість на обличчях людей, з якими роблять подібні речі. Пояснити це неможливо, таке можна тільки побачити, як побачив Вонифатій на площі в Тарсі. Ще важче пояснити, що ж сталося тоді в душі молодого, забезпеченого і цілком благополучного чоловіка, який про власне мучеництво до цього міг говорити тільки жартома. Однак те, що сталося в той день на площі, було зафіксовано не тільки в церковних життях, але і в протоколах римських чиновників, причетних до кари. А сталося ось що: Вонифа-

но дивуватися, що незабаром він став ще й ханцем своєї господині?..

Вонифатій і його пані були християнами. І хоча вони перебували в блудному співжитті (шлюб раба і патриціанки в Римі був річчю абсолютною неможливою), але обоє обтяжувалися таким становищем, намагалися хоча б у чомусь вести себе благочестиво і роздавали щедро милостиню всім нужденним.

Одного разу Аглаїда дізналася, що якщо з благоговінням зберігати в будинку мощі святих мучеників, то їх молитвами легше отримати спасіння. Вона спорядила Вонифатія на Схід, де в той час ішло жорстоке гоніння на християн, і попросила привезти мощі якого-небудь мученика, щоб він став їх небесним заступником. Пані дала йому багато золота – на роздачу милостині й на викуп мощей. Узявши собі в допомогу багато слуг і коней, Вонифатій зібрався в дорогу.

Перед від'їздом він, хитро посміхаючись, запитав у своєї пані:

– А що буде, якщо я не знайду тіла мученика і тобі принесуть моє тіло, замучене за Христа? Приймеш ти його тоді з честью?

Аглаїда, розсміявшись, назвала його п'яницею та грішником. А після вже серйозно додала: «Такими речами не жартують. Пам'ятай, ти збираєшся за святими мощами, на які ми з тобою навіть глянути не достойні».

Через деякий час обоз Вонифатія прибув до міста Тарс у Кілікії. Влаштувавшись у готелі, Вонифатій відразу ж відправився на міську площу, де проходило катування мучеників. Те, що він там побачив, описано в його житті у всіх страшних подробицях: «... один мученик висів вниз головою, а на землі під ним – полум'я вогню, інший був хрестоподібно прив'язаний до чотирьох стовпів, інший – лежав, перепилений пилкою, іншого мучителя стругали го-стріми знаряддями, іншому – виколували очі,

Високопреосвященний зазначив, що, на відміну від першого Майдану, перемогу якого пов'язували тільки з вождем, другим Майдан згуртував громадянське суспільство. Його мета полягає насамперед у подоланні корупції, що пронизала все українське суспільство. Проте хабарництво не слід розцінювати тільки як скверну чиновників та багатіїв. Доки рядові громадяни не відвикнуть за кожною великою і дрібною справою нести «подарунок», годі надіятися, що цього не робитимуть політики чи підприємці. Адже вони йдуть угору саме з народу.

В той же час, будучи при владі й при грошах, верхи суспільства зобов'язані по-Божому розпоряджатися тим, що дав їм Господь. Інакше критична маса народного невдоволення знов і знов призводитиме до чергового Майдану.

З іншого боку, за вченням Церкви, законне багатство само по собі не гріх, якщо ним користуватися не тільки на благо своє, своєї сім'ї, а й усього загалу. Більш того, буде гріхом, якщо людина має змогу, умовно кажучи, купити ще один завод, але не купить його, не створить нових робочих місць для тисяч громадян, не піклуватиметься про їхній добробут. Підприємець має ретельно виконувати свої обов'язки перед Богом і ближніми – добре і чесно вести свій бізнес, а двірник – ретельно мести двір, водій – ретельно водити автомобіль... Кожен повинен дивитися перш на себе і змінювати країну на краще, починаючи з себе, наголосив архієрей.

Повністю інтерв'ю владика Михаїла можна прослухати у розділі «Аудіо» єпархіального сайту Pravoslavniavolyni.org.ua.

У Торчині відбувся захід до Дня писемності та мови

22 листопада в селищному будинку культури проведено літературно-мистецький вечір. У ньому взяв участь настоятель місцевої парафії Першомученика й архідиякона Стефана Луцького районного деканату протоієрей Степан Деленів.

У виступі «Рідна мова – шлях до Бога» душпастир, навівши біблійні приклади, зупинився на значенні мови для спілкування зі Всевишнім, зазначив надзвичайну важливість української мови в церковному житті, плекання рідного слова в усіх сферах суспільства.

У заході взяли участь також письменники, професійні та самодіяльні митці.

У Луцьку відспівали бійця 93-ї ОМБр

Чин похорону Валерія Марценюка очолив 25 листопада митрополит Луцький і Волинський Михаїл у кафедральному соборі Святої Трійці.

У проповіді високопреосвященний, зокрема, сказав: «Є початок буття людини на землі і є його кінець. Але який кінець? У Святому Письмі говориться, що "смерть грішника люта". А ті, хто "поклав життя своє за друзів своїх", тобто за родину, за Батьківщину, залишаються в наших серцях як виконавці Божого слова, як герої».

Валерій Марценюк – лучанин, 1976 року народження. Був мобілізований до Збройних сил у березні цього року. Загинув 21 листопада під час виконання бойового завдання в Донецькій області.

У ВПБА пройшов конкурс читців творів про рідну мову

Це мистецьке змагання в актовому залі Волинської православної богословської академії провела 25 листопада крайова організація Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка.

Митрополит Луцький і Волинський Михаїл, відкриваючи захід, зокрема, сказав: мова – це дар Божий, переданий нам попередніми поколіннями, який потрібно оберігати й розвивати, пишатися ним.

Художні твори читали учні й студенти, у тому числі вихованці духовного вишу.

У Луцьку вшанували волинського страстотерпця Данила Братковського

В актовому залі Волинської православної богословської академії з благословення ректора протоієрея Володимира Вакіна професорсько-викладацький склад і студенти спільно з працівниками й студентством інституту філології та журналістики Східноєвропейського

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

«Різдво Христове». 1847 р. Матеріал і техніка: дерево, левкас, олія. Походить з церкви Св. Параскеви (1764 р) с. Осівці Камінь-Каширського деканату. Зберігається у Музеї волинської ікони.

Різдво Ісуса Христа є однією з найважливіших подій, оскільки прийшов у світ Спаситель, Який великою жертвою Своєю відкупив людство від первородного гріха і дав надію на щасливе вічне життя. Народження Господа Ісуса Христа посідає виняткове місце у священній історії, на сторінках канонічних Євангелій і в апокрифічних текстах.

Іконографія Різдва Христового сформувалася у мистецтві Візантії. Але після завоювання Константинополя турками-османами 1453 р. вплив Царгорода поступово слабшав, натомість зростали контакти із західноєвропейською художньою культурою, естетичні ідеали якої відрізнялись від візантійських. Саме під впливом західноєвропейського мистецтва в українському іконописі XVII – XVIII ст. поширюється сюжет Різдва з поклонінням пастухів. Однією з найпоказовіших у становленні нової іконографії є «Різдво Христове» авторства Каспера Списацького.

У 2002 р. з осовецької церкви Св. Параскеви до Музею волинської ікони привезено фрагменти старого іконостаса: шість ікон празничного ряду, шість – пророчого, фрагмент «Бог-Отець».

Образи празничного ряду вирізняються оригінальністю композиційного та кольорного вирішення. Всі сцени вміщено у фігурні, промальовані вузькими смугами рамки, які додають творам довершеності.

На іконі «Різдво Христове» розгортається широка панорама з сюжетними епізодами. Зліва зображено дерев'яний навіс, під яким – св. Йосиф та Діва Марія, що схилилася над яслами. В яслах із зеленою травою на розгорнутій білій пелюшці – маленький Ісус. Йосиф стоїть широко розвівши у боки руки, підкреслюючи цим жестом важливість Божого народження. Справа від нього – віл та осел. Перед яслами зображено двох пастухів. Один з них стоїть навколішки, змальований зі спини, у довгому зеленому вбранні з широким поясом. Другий намальований у повен зріст, одягнений у червону сорочку, сині штани, білі полотняні онучі, взутий у постолі. Біля ніг пастухів лежать два посохи та капелюхи, стоїть корзина з червоними та жовтими фруктами. Справа вглибині на біло-зеленому тлі – кошара з вівцями.

Введення Списацьким у традиційну композицію жанрових мотивів надає іконі щирості й безпосередності та наближає її до народного малярства. Поряд з тим іконописець вводить у композицію і знаменні деталі. Біля одного з пастухів бачимо зв'язане біленьке ягнятко: це натяк на символічного Агнца

Божого – Ісуса Христа. Вгорі в купчастих жовто-оливкових хмарах зображено «Всевидяче око», вписане у трикутник, – символ Святої Трійці.

Загалом усі празники К. Списацького витримано в одній гамі з переважаючими вохристім, сірим, білим кольорами. Персонажі наділено простотою, душевністю та одухотвореністю. В їхньому одязі використано пригашені червоні, сині, зелені, коричневі барви. Обличчя намальовано притемненою вохрою з легким підрум'яненням, риси наведено чорною фарбою.

Каспер Списацький працював у техніці олійного живопису, що стає характерною ознакою XIX ст., а в підготовці дошки до малювання використовував прийоми темперного живопису. Дошки не тільки пролєвкешені, але й проклеєні полотном.

Творчість Каспера Списацького за стилістико-образним вирішенням стоїть на грані професійного і народного живопису, в ній поєднано засади іконопису й релігійного живопису, який стає переважним в XIX ст. Його роботи – яскравий приклад втілення традицій ікономалярства в провінційному варіанті.

Тетяна ЄЛІСЄВА,
завідувач Музею волинської ікони

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2, 3

участь у урочистостях, що відбулися в районному будинку культури.

Помічник міського декана протоієрей Ігор Бігун виголосив вступне слово. Духовенство разом із учасниками заходу прочитали молитву «Отче наш» за неповносправних. Потому відбувся концерт.

Керуючий єпархією освятив приміщення товариства «Просвіта»

4 грудня митрополит Луцький і Волинський Михайл здійснив чин освячення кімнати крайової організації Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Т. Шевченка, виділеної їй у приміщенні Волинської православної богословської академії.

Владика вручив медалі військовослужбовцям

3 нагоди Дня Збройних сил України митрополит Луцький і Волинський Михайл вручив відзнаки шістнадцятьом воїнам, які боронять нашу землю на сході України. Медаль «За жертвність і любов до України» отримали п'ять солдатів на прохання обласної організації ветеранів АТО, одинадцять нагород – від Спільки ветеранів Афганістану. Вручення відбулося 6 грудня у кафедральному соборі Святої Трійці після завершення Божественної Літургії.

Потому керуючий єпархією відслужив панахиду по загиблих під час АТО.

А 4 грудня духовенство єпархії взяло участь у урочистостях з нагоди Дня Збройних сил України. Віце-канцлер та старший капелан протоієрей Олександр Безкорвайний на запрошення облдержадміністрації, обласної та міської рад взяв участь у заходах, які проходили в луцькому Палаці культури. Протоієрей Ігор Бігун, помічник володимирського міського декана, побував на урочистостях у міському Культурно-мистецькому центрі ім. Т. Шевченка.

У головній недільній школі єпархії проведено виховний інноваційний захід

За сприяння директора луцького Центру християнського виховання дітей та молоді священика Андрія Ротченкова 6 грудня відбувся захід у новій формі «Заповіді Божі – шлях до Царства Божого».

Учитель Наталія Ротченкова продемонструвала мультимедійну презентацію, яка містила фото- і відеоматеріали про Декалог Мойсея: суть, зміст заповідей, гріхи проти них. Вихованці школи під керівництвом викладачів співали духовні та патріотичні пісні, читали вірші, розповідали про заповіді. Важливо, що в дійстві, окрім учнів, брали участь їхні батьки та рідні.

Продовження на с. 6

МИСТЕЦТВО

25-ліття архієрейського хору «Оранта»

З нагоди ювілею відомий творчий колектив 27 листопада дав великий концерт у луцькому міському Палаці культури. Під проводом художнього керівника заслуженого діяча мистецтв України Василя Мойсіюка співці вперше виконали духовний твір англійською мовою; звучали пісенспіви не тільки українською, а й церковнослов'янською, твори сучасних композиторів та світової класики.

Митрополит Луцький і Волинський Михайл у вітальному слові зазначив: «Вони невидимо предстоять разом зі всіма у храмі та допомагають священнослужителям звершувати Літургію в кафедральному соборі». Ми чуємо ваші голоси за Богослужінням, звернувся архієрей до виконавців, ваш спів наближає до Бога. Високопреосвященний побажав хористам, аби їх мистецтво наворачало людей від гріховного стану на шлях праведний.

Святковий захід відвідали канцлер єпархії протоієрей Микола Цап, інше духовенство обласного центру, викладачі та студенти Волинської православної богословської академії, голова облдержадміністрації Володимир Гунчик та міський голова Микола Романюк.

Завершився концерт спільним виконанням «Молитви за Україну».

Лариса КУЛІШ
Світлина інформаційної служби єпархії

СВЯТИНІ ВОЛИНІ

Ковельщиною подорожувала ікона Меркурія Чернігівського

Протягом майже трьох тижнів, із 14 листопада по 5 грудня, у парафіях Ковельського районного деканату відбулося паломництво до ікони з частинкою мощей преподобного Меркурія Чернігівського, ігумена Бригинського.

З благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла образ для прощі передала парафія Великомученика і цілителя Пантелеймона в Люблинці. Більше ніж три роки тому частинку мощей цього угодника благословив для люблинського храму архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон (Процик), тоді ще єпископ Чернігівський і Ніжинський. Настоятель парафії священник Матвій Олійник замовив написання образу святого.

Духовенство благочиння служило акафіст із помазанням елеєм, освяченим на мощах цього угодника: у Дубовій, храм Великомученика Юрія Переможця; в Облапах, церква Преподобного Симеона Стопника; у Зеленій, храм Покрови Пресвятої Богородиці; у Волі Ковельській, церква Архистратига Михаїла; у Білашеві, храм Різдва Пресвятої Богородиці; у Мощеній, церква Різдва Пресвятої Богородиці; у Білині, храм Різдва Пресвятої Богородиці; у Стеблях, парафія Апостола і євангеліста Йоана Богослова; у Поворську, храм Покрови Пресвятої Богородиці; в Уховецьку, церква Святої Трійці; у Колодяжному, храм Святителя Миколая Чудотворця.

Ікона перебувала в кожному селі не один день, панотці возили її до хворих по домівках, помазуючи елеєм та молячись за здоров'я. Проща відбувалась і в інших парафіях, де ще немає храмів. Усюди реліквію супроводжували священники Матвій Олійник та Володимир Удуд, настоятель парафії Архистратига Михаїла у селі Воля Ковельська. За їх словами, до образу приклалося близько півтори тисячі вірян.

7 грудня, у день особливого вшанування святого Меркурія, в люблинській церкві

Великомученика і цілителя Пантелеймона відслужено Божественну Літургію, яку очолив ковальський районний декан протоієрей Іван Бонис.

Преподобний Меркурій (у миру Максим Матвієнко) народився 1870 року в селі Щаснівка сучасного Бобровицького району Чернігівської області. У зрілому віці в Києво-Печерській лаврі Максима зарахували до братії та постригли в ченці з іменем Меркурій – на честь преподобного посника Печерського, що в Дальніх печерах.

Після Жовтневого перевороту 1917 року ієромонах Меркурій став вигнанцем з улюбленої обителі. Він пішов до рідного краю – на Чернігівщину, оселився у селі Бригинці, що недалеко від Щаснівки. Наприкінці 1942 року о. Меркурій став настоятелем місцевої парафії, служачи спочатку в хаті однієї благочестивої жінки. У 1946-му його стараннями збудовано парафіяльний Свято-Троїцький храм, у якому своїми руками зробив престіл (вони збереглися до сьогодні). На початку п'ятдесятих років ієромонаха Чернігівської єпархії Меркурія було возведено в сан ігумена.

Проживши 86 літ, він упокоївся 7 листопада 1956 року та похований на місцевому кладовищі. 7 грудня 2011 року відбулось урочисте прославлення преподобного, рака з його мощами перебуває у Чернігівському кафедральному соборі Великомучениці Катерини.

Світлина 3 із сайту Cerkva-kovel.com.ua

У Рудні Рожищанського деканату освятили храм Архистратига Михаїла

Єпископ Володимир-Волинський Матфей із благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла 22 листопада здійснив чин освячення церкви й відправив у ній Божественну Літургію.

Громаду сіл Рудня, Ольганівка і Валер'янівка

zareestровано у 2006 році. Парафіяни збиралися на молитву в тимчасовому приміщенні, наданому сільрадою. Чин заснування Божого дому і поставлення хреста здійснив у 2007 році тоді ще єпископ Луцький і Волинський Михайл. Віряни помалу своїми силами зводили великий храм у кінці села, аби мешканцям як Рудні, так і Ольганівки було недалеко добиратися до нього. А в 2012-му громада перейшла до новозбудованої святині.

У проповіді владика Матфей зазначив, що освячення престолу – не просто дійство, це велика таїна спілкування з Творцем, місце, де особливим чином перебуває невидимий Бог. «Церква – це збір людей грішних, – зазначив преосвящений, – але вони каються, виправляються і визнають свої гріхи». Якби не благодать Божа, людина ніколи сама себе не спасла б та не могла би змінитися в кращу сторону. «Шукайте перш за все Царства Божого і правди його», як пишеться в Євангелії. Бо Христос шукає душу і серце людини, аби кожен зміг до Нього прийти, наголосив насамкінець архієпископ.

Із ним служили декан протоієрей Василь Шняк, настоятель парафії священник Олег Куліш та інше місцеве духовенство. З усіма молилися голови райдержадміністрації Інна Гайворонська, міста Рожище Вячеслав Поліщук та місцевий сільський голова Світлана Якимлюк.

Світлина 1 інформаційної служби єпархії

20-річчя церкви в Хобултовій

З нагоди ювілею храму Різдва Пресвятої Богородиці в селі Хобултова Володимирського районного деканату 26 листопада освятили відреставрований іконостас, замінений купол і відслужили Божественну Літургію. Відправу очолив митрополит Луцький і Волинський Михаїл.

З ним служили: віце-канцлер і старший

капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний, декани – районний протоієрей Євген Шевчук, міський протоієрей Юрій Пилипець та настоятель парафії протоієрей Юрій Зінчук, інше духовенство місцевих благочинь.

У проповіді владика зазначив, що цього дня священники оновили цей видимий храм, але «він має бути наповнений не лише іконами, а людьми». Бо коли ви не приходите до храму, сказав архієрей, то не храм, а ви будете руйнуватися. «Церковна будівля не встоїть без вашого тепла – молитви і єднання з Богом». Адже храм у духовному значенні – це місце, де розкривається наша душа і розум, наголосив високопреосвящений, у церкві ми очищуємося й змінюємося, і саме тут знаходиться Христос у повноті Дарів. «Людина проявляє особливу шану до храму, вона не просто заходить у приміщення, а стає перед лицем Господнім, вона немов потрапляє на небеса, на інший світ». Архієрей закликав, аби наш скарб був у Божому домі, там буде й серце наше.

Світлина 4 інформаційної служби єпархії

Відкрито нову каплицю у Верхівці Луцького районного деканату

Чин освяти дерев'яної церковці Апостола Андрія Первозваного та водосвятний молебень в ній з благословення митрополита Луцького і Волинського Михаїла очолив декан протоієрей Володимир Присяжнюк 13 грудня. Із ним служили настоятель парафії протоієрей Іван Левковець та інше місцеве духовенство.

Божницю споруджено на кладовищі за півроку на кошти парафіян під керівництвом двох ентузіастів – Андрія Чопуна та Валерія Пуця. З рук благочинного вони отримали митрополичі благословенні грамоти.

Лариса КУЛІШ

Світлина 2 Анни Станько-Присяжнюк

ХРОНІКА

Продовження. Початок на с. 2-4

Владика Михайл очолив престольне свято в луцькому монастирі

Божественну Літургію в храмі Великомучениці Катерини жіночої обителі Святителя Василя Великого (територія кафедрального собору Святої Трійці) з нагоди храмового празника 7 грудня правив митрополит Луцький і Волинський. За Богослужінням, зокрема, молилася намісниця монастиря ігуменя Анастасія (Заруденець) із іншими черницями.

З архієреєм служили: духовенство обителі, ігумен Яків (Мільян), намісник чоловічого монастиря Успіння Пресвятої Богородиці, що в селі Сокол Рожичанського району, ченці Жидичинського чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця, що на Ківереччині, а також священник зі Львівщини.

Цього ж дня єпископ Володимир-Волинський Матфей з благословіння єпархіального архієрея очолив Богослужіння у храмі Різдва Пресвятої Богородиці, що в селі Полонка Луцького районного деканату, з нагоди 55-річчя настоятеля парафії протоієрея Василя Янчука.

Управління єпархії передало у шпиталь медичне обладнання

За сприяння духовної консисторії та благодійного фонду «Матері Божої неустанної помічі» (голова – протоієрей Микола Гінайло) для обласного гарнізонного військового госпіталю 8 грудня передано медичне устаткування на суму понад 100 тисяч гривень.

У луцькому коледжі освячено меморіальні дошки Вадимові Саверському, Миколі Жиганюку та Сергієві Шкредю

На фасаді коледжу технологій, бізнесу та права Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки, де навчалися військовослужбовці, встановлено три пам'ятних знаки. Чин освячення та панахиду по загиблих 9 грудня служив протоієрей Богдан Старовський.

26-літній лучанин Вадим Саверський був учасником боїв під Савур-Могилою та помер у лікарні 3 липня 2015 року.

24-річний військовослужбовець Микола Жиганюк, який приїхав додому у відпустку із зони АТО, трагічно загинув в автомобільній катастрофі 14 березня цього року.

Солдата 128-ї гірсько-піхотної бригади Сергія Шкредя важко поранили під час виконання військового обов'язку ще 29 грудня 2014-го біля Дебальцевого. Лікарі довго боролися за його життя. Боєць помер 24 березня в Дніпропетровській обласній клінічній лікарні ім. І. І. Мечникова.

Волинські священники взяли участь у всеукраїнському форумі

Протоієрей Юрій Близнюк, інспектор з питань місійної діяльності, та протоієрей Петро Стеблина з благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла 9 грудня побували на форумі керівників єпархіальних відділів у справах молоді нашої Церкви, яке провело синодальне управління.

Захід проходив із благословення Патріарха Філарета у Київській православній богословській академії під керівництвом архімандрита Макарія (Папіша), голови синодального управління у справах молоді.

Священик Микола Савчук:

«На війні бійців оберігають святині»

На сайті Lutsk.rayon.in.ua 10 грудня розміщено інтерв'ю із настоятелем луцької парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці (пр. Соборності, 8а), який повернувся із зони АТО. У матеріалі «Священик залишив будівництво храму і добровільно поїхав на передову» душпастир розповідає про понад двомісячне перебування серед десантників, батальйон якого базувався в місті Костянтинівка Донецької області.

Владика Михайл привітав Володимир-Волинський агротехнічний коледж із 90-річчям

З нагоди свята митрополит Луцький і Волинський 11 грудня очолив молебень за здоров'я у каплиці Великомученика Дмитрія Солунського на території навчального

— ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ —

«НА НАШІЙ, НЕ СВОЇЙ ЗЕМЛІ...»

Монах УПЦ (МП): «Я й не знав, що тут серед нас є українці»

У другій половині XVIII ст. в с. Старий Чорторійськ на Маневиччині побудовано величний костел (архітектор Павло Гжицький), що був осередком релігійного та культурного життя села. Згодом костел разом із монастирем домініканців перейшов православній громаді. Із початку 1990-х належить УПЦ (МП). З того часу ситуація у Старому Чорторійську, місці, де колись існувало міжрелігійне порозуміння, стала напружуватися.

Монахи Московського Патріархату приїхали

монах розкритикував їх, і крім низки інших слів, нагородив ще й визначенням «бандерівці». Тоді, звертаючись до громади села, заявив: «Я й не знав, що тут серед нас є українці».

Інший випадок стався з уродженкою села, що прийшла сповідатися до отця Володимира в МП. Той відмовився сповідати, бо вона «неправильної» віри, «українка». Так само й дітей, які хрещені у Київському Патріархаті, тут не причащають, адже Церква «неканонічна».

в село з-за меж Волині, ймовірно і з-за меж України. Зайняли костел, відремонтували фасад та провели внутрішні роботи. Сільський голова чимало жертвує на підтримку монастиря та будь-яких ініціатив, упроваджуваних МП. (До прикладу, зараз він підтримує розбудову кількох нових значних за розміром сакральних об'єктів).

Далі почали «навертати» місцевих до МП: не тільки переконаванням, але засудженням за «неправильний» вибір – Київського Патріархату.

За свідченням мешканця села Миколи Джука, нещодавно був випадок, коли хоронили чоловіка у Старому Чорторійську. Після похорону проповідь читав монах Московського Патріархату, в якій весь час називав парафіан УПЦ КП «розкольниками» та... «українцями», ніби слово «українці» означає щось погане: «ці українці» чинять гріх тим, що створили «свою неканонічну Церкву». А позаж серед присутніх були ті ж таки українці, вони звернулися з проханням припинити «політику» на похороні. У відповідь

Такі факти далеко не поодинокі. Монахи окреслюють свою Церкву як православну, не українську, наголошуючи на істинності та єдиноправильності Московського Патріархату.

Так чиниться тиск на парафіан УПЦ КП як нібито іновірів, таких, що живуть у гріху і не каються.

Багато жінок і хочуть ходити до храму Київського Патріархату, однак бояться: за те, що людина йде туди на Службу, вона мусить пізніше сповідатися, як за гріх.

Тим часом місцеві ченці, як вважається, є цілителями – лікують дітей-калік та інших у потребі. Агітують по району та області, аби звідусіль їхали до них на лікування.

Складно в таких умовах залишатися вірним своїй Церкві. Підтримуймо ж молитвами, словами заохочення наших парафіан у Старому Чорторійську.

Вікторія БОЙКО, Нововолинськ

закладу. З ним служили декани протоієрей – миський Юрій Пилипець, районний Євген Шевчук та настоятель парафії протоієрей Сергій Місан.

Владика нагородив митрополічними грамотами директора коледжу Олександра Коновалюка і засновниці каплички Наталію Ковальчук. З нагоди ювілею він подарував ікону Пресвятої Богородиці та покropив свяченою водою всіх присутніх.

Цього ж дня митрополит побував на урочистостях, які проходили в районному Будинку культури, та привітав коледж із днем народження. На заході були присутні представники інших навчальних закладів України, обласної, миської та районної влад.

У Горохові встановлено хрест на місці польського цвинтаря

Протоієрей Андрій Сидор, декан і настоятель парафії Вознесіння Господнього, що в райцентрі, 11 грудня взяв участь у відкритті пам'ятного хреста на місці ліквідованого у 1973 році католицького кладовища.

Після відправи римсько-католицького священника о. Андрій відслужив чин освячення та заупокійну літію, беручи до уваги, що серед спочилих, імовірно, були й православні.

До речі, днями член Братства Михайло Герець, який мешкає у США, багатолітній активний благодійник Київського Патріархату, на честь свого 90-річчя указом Патріарха Філарета нагороджений орденом Святителя Миколая Чудотворця, Волинська ж обласна рада удостоїла добродійця почесної грамоти.

Представники єпархії взяли участь у концерті пам'яті Йоана-Павла II

Чоловічий хор «Аксіос» луцької парафії Холмської ікони Богородиці взяв участь у концерті, присвяченому пам'яті Папи Йоана-Павла II, що відбувся 13 грудня в римсько-католицькому соборі Апостолів Петра й Павла обласного центру.

Під керівництвом Олександра Марача співаки виконали твори протоієрея Кирила Стеценка, Артема Веделя, Миколи Леонтовича та інших композиторів. На завершення хор Холмського богородичного храму та інший учасник духовно-мистецького заходу – ансамбль духовної музики польського товариства ім. Т. Костюшка (керівник Валентина Гаврилюк) – разом заспівали гімн «Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни».

З благословіння митрополита Луцького і Волинського Михайла на духовно-мистецькому заході побував голова інформаційно-видавничого центру єпархії протоієрей Віталій Собко.

У Нововолинську відкрили дошки пам'яті загиблих бійців

Священики освятили їх у дошкільному навчальному закладі № 3 «Волошки» та загальноосвітній школі № 4.

8 грудня чин освячення в дитсадку відправив клірик миської парафії Архістратига Михайла священник Олексій Гольчук. У куточку пам'яті випускників закладу Павла Попова та Романа Бірюкова, які загинули в зоні АТО, розміщено стенд, де поряд із фотографіями ще зовсім маленьких хлопчиків – світлина вже дорослих чоловіків, мужніх воїнів-захисників.

А на відкритті меморіальної дошки на честь загиблого добровольця Івана Гані в ЗОШ № 4 14 грудня побував настоятель місцевої парафії Воздвиження хреста Господнього протоієрей Віталій Голян. Герой закінчив цей навчальний заклад 35 років тому. До останнього подиху прикривав прорив бойових обстрілів із Іловайського котла. Ворожий снайпер обірвав його життя. Указом Президента України Іван Ганя нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Керуючий та вікарій єпархії побували на тезоіменитстві Патріарха

Митрополит Луцький і Волинський Михайл та єпископ Володимир-Волинський Матфей 14 грудня побували в столиці з нагоди дня праведного Філарета Милостивого та тезоіменитства Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета. У Володимирському соборі відбулися святкові Богослужіння. Про це докладно повідомляє сайт Cerkva.info.

У Луцьку помолилися за жертв аварії на Чорнобильській АЕС

На меморіальному комплексі «Вічна слава» заупокійну літію по жертвах Чорнобильської аварії 14 грудня служив священник Артем Кованський, клірик луцької парафії Холмської ікони Божої Матері.

На Богослужінні, зокрема, молилися миський голова Микола Романюк, перший заступник голови обласної Ради Пирожики, представники обласного товариства «Спілка Чорнобиль» та громадськість міста.

Волинського владика призначено тимчасовим членом Синоду

На засіданні Священного Синоду 15 грудня під головуванням Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета ухвалено призначити митрополита Луцького і Волинського Михайла тимчасовим членом цього органу управління Українського Православного Церквою Київського Патріархату на 2016 рік.

Крім цього, Синод розглянув ряд важливих тем. Серед них – внесення до законодавства України поняття «сексуальна орієнтація», «гендерна ідентичність» та спроби виключити з Конституції нашої країни визначення шлюбу як союзу чоловіка і жінки.

Закінчення на с. 7

НА НАШ ПОГЛЯД

ОБЕРЕЖНО: «СПІЛКА ПРАВОСЛАВНИХ ЖУРНАЛІСТІВ»!

Мова йде саме про так звану «Спілку православних журналістів», яка останнім часом взялась активно заповнювати інформаційний простір матеріалами аж надто сумнівними щодо правдивості, об'єктивності та порядності. Більше того – браві писарчуки поливають брудом дії православних християн Київського Патріархату, возвеличуючи Московський.

Назва вибрана далеко не випадково – «СПЖ»: читачі звикли з повагою ставитись до творчих спілок. Розміщені на однойменному сайті перекручені інформації підхоплюють інші джерела, не дуже заглиблюючись у суть справи, а здебільшого шукаючи сенсацію, «смажений» факт. Проте нічого спільного із творчими об'єднаннями ці борзописці не мають. «Спілка православних журналістів» – лише назва прибуткової організації, товариства з обмеженою відповідальністю, основним видом діяльності якого є «надання інформаційних послуг». До речі, ТзОВ «СПЖ» зареєстровано і сплачує податки в Подільському районі Києва, хоча офіційне коріння має донецьке...

Власником та засновником товариства є Віктор Вишневецький, долларовий мільйонер, який до творчості причетний рівно настільки, як і його «спілка» до творчого об'єднання. Хто ж він насправді такий?

Віктор Вишневецький – український бізнесмен. Засновник вугільної компанії «Coal Energy». Народився в Макіївці Донецької області в сім'ї потомствених гірників.

У 2001 р. Вишневецький купив закриті шахти «Рівненська-Комсомольська», «Давидовська-Західна № 3» і «Давидовська-Західна № 4». Пізніше вони були об'єднані в шахту ім. Преподобного Сергія Радонезького. У 2004 р. купив ще одну шахту, що отримала назву «Свято-Миколаївська». Надалі В. Вишневецький придбав ще вісім шахт. На сьогодні його компанія – третя за об'ємом видобутку вугілля приватна компанія в Україні.

У 2012 р. журнал «Форбс» включив В. Вишневецького до рейтингу «100 найбагатших людей України», оцінивши його статки в \$253 млн (39 місце). У «Золотій сотні» «Корреспондента» В. Вишневецький зайняв 58 місце зі статком \$144 млн. У 2013 р. «Фокус» оцінив фінанси та майно В. Вишневецького в \$170 500 000 (81 місце рейтингу «200 найбагатших людей України»).

На початку листопада 2015 року рішенням Бабушкінського районного суду м. Дніпропетровська було надано дозвіл на проведення позапланової документальної перевірки

фінансово-господарської діяльності ПАТ «ДТЕК Дніпроенерго» у рамках кримінального провадження за звинуваченням у фінансуванні тероризму. Разом із фірмами Рината Ахметова до числа підозрюваних увійшли товариства з обмеженою відповідальністю «Донвуглетехінвест» (Донецьк), засновник компанії – «Coal Energy», власник – Віктор Вишневецький, ТОВ Ексіменерго «ПЕК» (Маріуполь), – засновник – той самий Віктор Вишневецький. Ці компанії проходять у справі фінансування тероризму на Донбасі, бо саме там набувають незмірних багатств такі, як власник підприємницького товариства «Спілка православних журналістів».

Тобто пан Віктор, імовірно, вкладає гроші у кровопролиття і разом з тим бажає виглядати «білим і пухнастим» у православному світі. Відразу стає зрозумілим, що інформаційна війна на поприщі православ'я є лише захистом власних бізнесових інтересів. Хапаються за все, що може впливати на свідомість як громадян, так і прихожан.

Найняті за добрі гроші писаки якісно виконують покладені на них обов'язки, використовуючи набуту в Росії журналістську школу, вмело б'ючи на емоції та почуття споживача. Твори про безчинства «розкольників» із Київського Патріархату подають у викривленому світлі, беручи в лапки церковний сан служителів Української Церкви. Ці лихо-не-журналісти нічого кращого не змогли придумати, як заручитись давньою вигадкою про «неканонічність» Київського Патріархату, забувши чи витерши із куцої пам'яті історичну об'єктивність. Адже першу й основну канонічність Київська митрополія отримала у 988 році із хрещенням Київської Русі, коли про таке поселення як Москва не було навіть писемної згадки. І 1299 року митрополит Київський Максим переніс свою резиденцію у Володимир-на-Клязмі; лише в кінці 1325-го місцеперебування київських митрополитів стала Москва.

Статус автокефалії де-факто РПЦ має з 1448 року, коли собор у Москві поставив на Руську митрополію (з центром у Москві) рязанського єпископа Йону без попередніх узгоджень з Константинополем. З 1448 по 1589-й Московська Церква (без Київської митрополії) управлялася фактично незалежними митрополитами. Починаючи з царювання Івана III, в Московії (так тоді називалась

Росія) з'явилася концепція, згідно з якою, внаслідок політичного падіння Візантії, єдиним оплотом вселенського православ'я ставала Москва.

Щоб зрозуміти, за що бореться РПЦ, а отже й УПЦ (МП), потрібно нагадати про число православних храмів: у всій Росії їх налічується трохи більше 11 тисяч, а в Україні – 10,5 тисячі... І не забудьте якісно порівняти прихожан: у Росії хо-

просторами України і «рятують» московські храми від захоплення «бандерівцями».

Щедрим інформаційним ужинком для перекрученні фактів є події останнього часу на Волині – цілком демократичні та цивілізовані форми переходу парафіян із храмів Московського в Київський Патріархат у селах Угринів, Печихови, Грибовиця, Залухів та інших подаються як суто політичні дії, організовані зацікавленими особами. До уваги не беруться збори підписів прихожан за добровільний перехід до іншої юрисдикції і те, чим вони викликані. Адаже більше сотні сімей на Волині отримали зі Сходу тіла своїх синів, батьків, чоловіків – учасників АТО, які воювали, захищаючи Україну від посягань Москви, а тут, у тилу процвітає московська філія, що іменує себе УПЦ. Яких ще аргументів потрібно, аби прозріти? Хіба що нагадати зайвий раз: кулі та вибухівку для нових смертей наших земляків, мабуть, таки фінансує власник «православних журналістів».

Автори «СПЖ» не бажають «світитися» публічно і псувати журналістську репутацію. Майже всі матеріали пишуться російською мовою, незважаючи, що більшість із них стосуються

перипетій церковного життя західного регіону. Статті підписуються колективно: «редакція СПЖ» – сподіваються уникнути кари за пасквілі, розчинившись у юрбі? Чи не єдиний автор використовує псевдонім – Ярослав Нивкін. Такого реального журналіста в інтернетних колах нема, і тим паче біографічної довідки та видань, у яких він публікується. Пан Ярослав усе ж таки соромиться за свою нікчемну творчість?

Панове «спілкани»! Ваша фальшива «спілка» з, імовірно, кривавими грошима підтримувачів тероризму не має нічого спільного із законами Божими. Тільки свідомість із Всевишнім і служіння справжнім духовним цінностям можуть гарантувати праведність ваших дій. І боретесь ви не за правду і справедливість православного світу, а за вугілля й астрономічні гроші свого хазяїна Вишневецького, який хапається за соломинку, аби не втратити «приватизоване» свого часу народне добро Донбасу.

Віталій КЛИМЧУК

РАДИМО ПРИДБАТИ

На поміч колядникам

У видавництві «Терен» вийшла у світ книга «Віншівки. Колядки. Щедрівки». В ній окрім кількох десятків різдвяних пісень із нотними записами є оригінальні тексти віншівок Віталія Клімчука – головного редактора нашої газети. Автор неодноразово виступав на сторінках світської та церковної преси проти засилля віншівок атеїстичної доби, де основною темою звучало прохання щедро одарувати колядників, забуваючи про істинне призначення святкових зичень.

Свіжі та оригінальні тексти різдвяних вітань, колядок та щедрівок, як і деякі традиційні, стануть у пригоді не тільки малечі, а й дорослим.

Збірник можна придбати у мережі супермаркетів «Наш край».

Відкривайте двері,
Пане-господарю,
Бо в ясній печері
Кланяються Царю.
Вістка по всім світу –
Радістю до хати.
Відчиняйте серце,
Будем вас вітати.
Хай Боже Дитятко
Щастя Вам приносить
У духовних статках,
У щедрих покосах.
Хай не знає горя
Вся ваша родина,
Хай віщують зорі
Успіх Україні!

А я хлопчик ще маленький,
Гарний, круглолиций,
Несу в хату повні жменьки
Ярої пшениці.
Сю щедро по долівці
До самої стелі,
Щоб у затишній домівці
Ви були веселі.
Сю-вію я зернята
На рясній сході,
Хлопцям – мужності багато,
А дівчатам – вроди.
Щоб усі були здорові,
Успішні та ситі,
Дні хай будуть кольорові,
Росою умиті.
Всім бажаю щастя й миру
На кожному кроці,
Хай панує добро, щирість
У новому році!

Сіємо, віємо, лан засіваємо,
В кожну родину приносимо вісточку,
Щастя, здоров'я всім щиро бажаємо,
Тож завітали до вас на хвилиночку.
Зірка на небі хорошу новиноньку
Нам сповістила, що десь в Віфлеємі
Та й народилася Божа Дитинонька,
І в кожен дім ми цю вістку несемо.
Сіємо, віємо яру пшениченьку.
Хай підрастають здоровими діточки!
Злагоди, щастя родинній цій зичимо,
Хай колоситься добро в домі житечком!
Сієм до стелі, за комір, за пазуху,
Хай проростає добірне насіння!
Знаємо твердо та віримо разом ми
В світле та радісне Боже спасіння.

Засіяла зіронька на небі
Як провісник радості та миру.
Ми прийшли, господарю, до тебе,
Принесли вітання в хату щирі.
Нас єднає тиша вечорова,
Бо тепер відомо всім віднині –
У маленькій стаєнці бідовій
Бог-Малытко спить в пахучім сні.
Всім вітаєм із величчям святом,
Щастя, радість зичимо родині.
Хай духовне прибуває злато
У серця присутніх тут віднині.

Сію, сію я зерном,
Вас вітаю із Різдвом,
Хай здорові і веселі
Будуть всі у цій оселі!

В кожну хату торуєм зимову стежину,
Прославляєм Господню величчу Родину,
Бо Ісус народився у Діві Марії –
Божий Син і жертвний Месія.

Вам вітання святкові посилаємо ще раз.
Всім смачної кулі та смачної вечері!
Хай від свічки вогонь, як зоря, пламеніє,
Хай збуваються ваші бажання та мрії!

З Новим роком вас вітаєм, з Василем!
В кожну хату щирю радість ми несем.
Сієм, вієм, посіваєм жито-злато,
Всім вітаєм із зимовим святом.
Аж до стелі сієм золоту пшеницю.
Хай Господь добро вертає вам сторицею,
Хай в оселі буде хліб і все до хліба:
Ковбаса, вареники, вино і риба, –
Все для столу добре і корисне.
В гаманці хай гривням буде тісно.
Щоб у злагоді жила родина
І цвіла в достатку Україна!

Новину пригадаймо
Геть усі як один:
Народився у стайні
Наш Ісус, Божий Син.
Лине слава по світу,
Як від зірки проміння,
Всім на многії літа
Дарував воскресіння.
Будьте, люди, здорові
І щасливі нівроку.
Із Різдвом вас Христовим,
Із Новим щирим роком!